

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

ved de endelige forhandlinger og forliget først og fremmest gik ud over de ugifte og samgiftes krav.

Det ærede medlem hr. Karl Olsen har jo også, som omtalt i dag, da finansministeren var socialdemokrat, og da det ærede medlem hr. Karl Olsen repræsenterede oppositionen, stillet forslag til ændringer her i tinget, men i år, da han repræsenterer et regeringsparti, kan han ikke medvirke til selv den mindste ændring, selvom han siger, at han i og for sig er enig med os i vore synspunkter.

Jeg erkender, at det stort set er et gode, når ændringer i en lovgivning om tjenestemandslønninger kan baseres på forlig. Det er vigtigt at skabe forståelse mellem den, der skal varetage hensynet til statens tarv, herunder de økonomiske hensyn, og lønmodtagerne, fremfor at regering og rigsdag ensidigt skal træffe afgørelsen. Derfor har man jo også forhandlingsretten. Men herfra og til at mene, at rigsdagen overhovedet ikke skulle kunne ændre eller kritisere den mindste detail, er der et stort spring. Et forlig er ikke sakrosankt, så rigsdagens behandling så at sige bliver betydningsløs. Åbenbare urimeligheder, tilsidesættelse af visse grupper må og bør påtales af rigsdagen, om ikke for andet, så for at finansministeren og organisationerne kan have det in mente ved næste forlig. Vidtrækkende ændringer bør efter min mening ikke foretages, når der er forlig.

Men hvad var det da, mit partis repræsentant satte ind for? Det var, at pensionisterne, som ikke har forhandlingsret, og som ministeren ikke havde forhandlet med inden forslagets fremsættelse, således som mit parti havde opfordret ministeren til, fik imødekommet det beskudne ønske om blot at få 2 nye portioner af det midlertidige tillæg med fulde 100 pct. Det ville ikke beløbe sig til store summer, mindre end 1 mill. kr. Nu har jeg nok bemærket mig ministerens eksempler på, at forskellige kategorier af pensionister procentvis har fået større dækning for dyrtiden end den aktive tjenestemand, men også ministerens indrømmelse af, at der er andre, som ikke har fået det. Ministeren ser iøvrigt kun på de pensionister, der er blevet pensioneret efter 1946, men for dem, der er pensioneret før, stiller forholdet sig anderledes, og navnlig hvor det drejer sig om enker med de meget små pensioner, føles det særlig hårdt. Når forholdet er sådan, havde det i hvert fald været rimeligt at imødekomme det beskudne ønske, som pensionisterne fremsatte overfor udvalget.

Men det, som oprører mig mest i finansministerens udtalelser om pensionisterne, er, at han i denne forbindelse, altså som et forsvar for sin afvisende holdning overfor pensionisternes ønsker, fremhæver, at tjenestemændene kun selv bidrager med 12 mill. kr., medens statens udgift er 148 mill. kr. årlig. Finansministeren ved jo lige så godt som jeg, at det, når der er tale om pension til tjenestemændene, er underordnet, om man lader tjenestemændene bidrage med en større eller mindre procent, da pensionen er en del af lønnen. Selvom jeg forstår, at ministeren som udtryk for den stigende pensionsbyrde nævner de 148 mill. kr., der er statens årlige udgift til pensioner — man må dog ikke glemme det ikke ubetydelige beløb i aldersrente, der spares derved — jeg tror, at amtmand Lassen opgav det til at være langt over halvdelen —, så forstår jeg ikke, at ministeren i samme åndedræt nævner de 12 mill. kr., medmindre det er for at vildlede befolkningen med hensyn til tjenestemændenes virkelige stilling. Måske har ministeren ikke været klar over den for tjenestemændene uheldige virkning, som hans udtalelser vil få udover landet.

Det ærede medlem hr. Karl Olsen angriber det radikale venstre for, at det ikke ved tidligere lejlighed har stemt for de af ham stillede forslag om pensionisterne, men det vil forstås af, hvad jeg allerede har sagt, at vi netop nu følger den linie, vi dengang anlagde. Forholdet var jo det, at finansministeren dengang havde vist en vis imødekommenhed overfor pensionisterne, idet han var gået med til at forhøje tillægget fra 50 pct. til 70 pct. Det var et fremskridt, som vi anerkendte i tillid til, at vi senere kunne gå videre, og vi pointerede her i salen, at det var vort ønske. Det er dette ønske, vi nu har fremsat. Jeg synes, der er den nøjeste overensstemmelse mellem vor stilling dengang og vor udtalelse i betænkningen.

Endvidere havde vi dengang ønsket, at man skulle have imødekommet de ugifte og de samgifte tjenestemænd noget. Som jeg fremhævede her i tinget, var de forbedringer, man havde indført for dem, så minimale, at den samgifte overassistent efter forliget kun snegler sig fra 76 pct. af forsørgerlønnen til henholdsvis 78 pct. og 79 pct. første og næste år. Vi havde ønsket f. eks. at give de ugifte og samgifte over 30 år 4 af de gamle reguleringsportioner som en tilkendegivelse af, at forliget ikke yder dem rimelighed, men vi kunne ikke vinde gehør. Forøvrigt finder jeg det bemærkelsesværdigt, at den højtærede minister ikke værdigede de ugifte og samgifte et eneste ord ved